

3r premi: *El no res a l'era postmoderna*, d'Arnau Segarra Braunstein

No m'agraden les persones que em veuen com un ésser trist i solitari, i ho diuen sense miraments, com una vomitada de vodka barato. Com més ho diuen més em reafirmo en el meu món de fantasia, on en John Wayne persegueix en Day-Lewis amb una winchester a la mà i un puro entre les dents. Reconec que mai he estat de tocar l'arpa de boca, no m'agraden les festes sorpresa, em sento com un ós bru al costat del Timothy Treadwell; m'entra el neguit, les cames em tremolen, em poso violent. Al meu món interior, personal i intransferible, no hi ha etiquetes: el whisky és genèric i és bo. Què collons, jo no perdo el temps jutjant les persones una per una, les jutjo en massa. I encara tenen la cara de dir-me que dono massa voltes, «ves al gra –diuen– ves al gra»...

Encara era fosc quan m'he llevat, o potser ni he dormit. El fet és que sóc de camí a la feina i és com si m'hagués passat un *bulldozer* per sobre. Camino encarcerat entre escòria humana i merda de gos salsitxa barrejada amb restes d'ànec a la taronja. Cada dia faig el mateix recorregut, i cada dia dono 5 duros al xaval de la veïna perquè em netegi la merda de les sabates. Els dos hi sortim guanyant. Mai se m'acudiria escollir un trajecte més net; agafant el carrer del mercat passo per davant de la parada de la Rosemary, la millor

mulata del club de les mulates. Ven mangos, i jo els odio, però ella els sap vendre. Quan s'inclina i ensenya l'escot cenyit pel davantal em venen ganes de plorar, perquè sé que la Rosemary és diferent, és feliç, i li agraden els mangos. O potser no, vull dir... és compatible vendre una fruita que no t'agrada durant hores, i ser feliç? Pregunteu-li a la Rosemary.

Sense gaire pressa ni voluntat, he arribat a la feina. Avui la Magda no porta sostenidors. Puc veure-li el mugró del pit esquerre des de la meva humil gàbia de hámster. El botó màgic que hi ha entre el coll i els pits li fa un doblec corprenedor a la brusa. Tinc la pantalla de l'ordinador davant, només em cal moure la rodeta del ratolí, i així m'hauria de sentir bé, aixecant el país. El mugró esquerre de la Magda, que és la directora de vendes, m'està fent venir una plàcida i perfecta erecció. En l'era postmoderna és difícil aconseguir una bona erecció, vull dir, tot al seu temps, amb preliminars, al compàs d'un vell blues. Al contrari, si no fas les coses amb pressa és que no tens res millor a fer. I sempre hi ha d'haver maleïdes coses a fer. Jo voldria passar el dia aixoplugat en la humil cova de la Magda, i no crec que sigui un sacrilegi, només vull descansar, només per una vegada, almenys una. Estimada Magda, vull profanar les teves entranyes, fes-me un lloc, que ara vinc.

Surto a fumar, fora plou i ja queda poc per sortir d'aquesta seqüència. Se'm fa llarga, massa llarga, com la llarga passejada d'en Quentin i la patufa pels volts de Mississipi. No puc més. Sortiré abans d'hora. Agafo la jaqueta i marxo, sense dir res a ningú. Ningú em diu res, ningú s'adona que marxo, podria no haver vingut aquest matí i ningú se n'hauria adonat. Perquè sóc com tots, no sóc ningú, i suposo que el que marca la diferència és acceptar-ho.

Segueixo carrer avall. No m'agraden els paraigües, no és que m'agradi mullar-me, ni fer-me el dur; m'agraden les pel·lícules d'en James Dean, però odio els tupès. El fet és que una de les coses que més odio del món és quan fa vent i se't gira el paraigües. Duren dos dies, i sempre has d'estar patint per si se't girarà. Prefereixo mullar-me tranquil·lament. Les gotes cauen en picat com un bombardeig sobre població civil. Les llambordes reben els impactes de l'aigua sense jugar-hi cap paper, només hi són, i es mullen. Els fanals projecten ombres xopes, cansades, sense esperança ni ganes, i jo, jo només xuclo el cigarret, com l'Allie de vacances permanents. Intento tenir la ment en blanc, però no me'n surto. Un gat llepa l'aigua fangosa d'un petit bassal. Tinc gana.

De camí a casa hi ha un bar-restaurant que obre les 24 hores. Sempre està ple de policies devorant hamburgueses i parlant del nou joc de la *playstation* de persecucions. No sou ningú, ni mai arribareu a ser-ho, i jo tampoc. I jo també vull una hamburguesa. «Posi'm una hamburguesa de no res amb molt de no res, de les que no tenen gust de res». Un dels policies —el que és més gras i se li fa una bossa al clatell amb el greix que li sobra— s'ha girat cap a mi. És com una simbiosi entre en John Goodman i en Bruce Willies amb el bigoti del Tom Selleck. Veig la seva pistola des d'aquí. És negra però no en reconec la marca. La cartutxera està descordada. Seria molt fàcil prendre-li. No sé com he arribat a pensar això. Per uns moments se m'ha passat pel cap demostrar a aquesta canalla el seu paper de no res que juguen en aquesta societat inexistent. Sou la llei, la llei de qui? Qui l'ha feta, aquesta llei? M'és igual qui governi, m'és igual qui em protegeixi. No sóc res, i vosaltres tampoc. Veig entrar la Magda per la porta, em veu, somriu i se m'acosta. Vull una magdalena, i no un *muffin* o qualsevol cosa semblant; vull una magdalena. Em diu «Pol». M'ha dit pel meu nom. «Pol —com si sabés les meves intencions— anem a fora, a prendre l'aire».

Fora encara plou, i les insignificants gotes de pluja segueixen colpejant les llambordes sense pietat. La Magda viu al carrer del pecat, som davant de la seva porta, m'agafa de la mà i em diu que pugem a fer una copa, i a mi em sembla bé. Pujant les escales em pregunta si em trobo bé, si sóc feliç. El meu pare sempre em pregunta el mateix, no ens veiem massa, però no passa d'un dia que no em truqui per fer-me la mateixa pregunta. Li explico a la Magda tot

això del procés d'aprenentatge, que encara em queda un llarg camí per entendre el concepte de la felicitat, i que m'agradaria ser-ho, de feliç, suposo. Mentre parlem, ella es canvia a l'habitació i jo, amb una copa a la mà, observo una prestatgeria plena de llibres, sense un ordre aparent. Em fixo en dos llibres en concret, «Túnel a l'espai» i «Collita roja». No acabo de veure'n la relació, però no puc deixar d'observar-los, qui sap, si la Magda ha trobat un vincle entre les dues novel·les. Potser és una espècie de Dinah Brand, una supervivent en una galàxia llunyana.

Som a la seva habitació, jo no deixo anar l'ampolla de whisky i la Magda em baixa els pantalons. Tot funciona, la meva erecció segueix ferma i espera el moment indicat. Mentre fem l'amor tot comença a cobrar sentit, no sé si sóc a prop de la felicitat, però no puc aguantar més, em vull córrer. La Magda busca sota el matalàs, i no treu un punxó de gel sinó una pistola, i m'apunta. Diu que encara no em corri, «encara no, Pol». Faig un esforç, intento pensar en la feina, en les trucades del pare, en tot allò que no m'agrada i que m'allunya del meu aprenentatge, o potser m'hi apropa, estic confós. De cop miro el canó de la pistola, un forat negre que m'observa, em vol xuclar, em vol portar a dins seu per a després escopir-me. No puc més, em corro, la Magda dispara, la pistola no està carregada, riu.

Amb el dit índex faig girar la rodeta del ratolí. Un dia més. Sento l'alè de la Magda al meu clatell, m'observa: un justificant per entregar, una pàgina en blanc. No necessito justificants, sé el què he de fer. Avui compraré una ampolla de whisky del bo, i munició. A la Magda li agradarà. Aquesta nit seré feliç, pare, i no caldrà que em truquis més. **LI**